

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΣ

Με τὰ μοντάκια κομμένα κατὰ τὸν Γερμανικὸ τρόπο, μὲ φορέματα κατὰ τὸν Ἀγγλικὸ, τὰ παπούτσια κατὰ τὸν Γαλλικὸ καὶ τὰ μαλλιά κατὰ τὸν Ἀμερικανικὸ, μπῆκε στὴν πόρτα τοῦ στρατιώτου, βγαίνοντας τὸ καπέλλο του καὶ χαμερτώντας τοὺς πάντας :

—Μὰ εἶνε φοβερόν!

—'Ο κύριος ἐπιλοχίας, σὰς παρακαλῶ ; ρώτησε.

Ἦταν κοντός, ἀδύνατος καὶ μικρομύενος. Μὲ τὰ νύχια κατακόκκινα, σὰν νὰ τὰ εἶχε βουτηγμένα στὸ κοκκιμῆ, καὶ τὰ μακρὰ του μάτια ἀναίτηγαμένα.

—'Ο κύριος ἐπιλοχίας, σὰς παρακαλῶ ;

—Τι ἀγαπᾷς ὁ κύριος ; ἀκούστηκε μὴ χοντρή φωνὴ καὶ φάνηκε ὁ λοχίας, εὐφρότερος, εὐνογιώστερος καὶ εὐφρόγιώστερος, μὲ δυνὸ χαρτεῖς τοῦφες μοντάκιασόν, κάτω ἀπὸ τὴ μύτη.

—Ναπολέον Καραμπόλιας, ἀνόητος ἐπιλόχιος τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης, στυγερώτατος καὶ παρακαλῶ, ποῦ εἶπες ἢ μαμά, νὰ μὲ ἔχετε ἐπ' ὄψην ; εἶπε ὁ κομμερτέμενος.

Ἐπιλοχίας τὸν κῆταξε ποῖσταξε μωφοδῖς, πομιάδες, μπαλιαντίνες καὶ μεμακρῶ καὶ τὸν περιεφῆσε μὲ τρόπο.

—Στάσου, κύριε Ναπολέον, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ μοῦ λαδῶσης τὴν κοιλίαν...

Καὶ γύρισε νὰ ἐπιβλέψη τὸ σασσίτιο...

Μοναχογιῶς τῆς χήρας κυρίας Βικτωρίας Καραμπόλια, ὁ Ναπολέον εἶχε ἀναστραφῆ μὴ στάζει καὶ μὴ βοῆζει. Τὸ ὄνειρό του ἦταν νὰ γίνῃ ὁ κομφοτέρος νέος τῆς Ἀθῆνας καὶ κωμφοθῶσε νὰ γίνῃ ὁ πλοῦ... γελῶσις ! Καθὼς μάλιστα περπατοῦσε ἐπὶ νύχτα ν' ἐκονοῦσε ἐλαφρὰ τὰ χέρια του —κατὰ τὸν τρόπο τὸν Ἀδριανῶν— νόμισε κανεὶς ὅτι περῶσε πάνω σ' αἰγία, καὶ φρόντησε μὴν τὰ σπάσει. Ἐν τούτοις ὅμως ἦταν εὐτυχῆς καὶ εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὸν ἑαυτοῦ του καὶ ὅταν, μετὰ δυνὸ ὡσὸν ἐπιδοκίμησι μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ἔβλεπε τελείως εὐχαριστήμενος ἀπὸ τοῦ... ἰδέσθαι του, ἔλεγε, βλέποντας στὸ γυαλὶ τὸ ἰδάλια μὰ του :

—Ναπολέον ! Εἶσαι μέγας !...

Ἦταν ἐκλήθη νὰ ὑπηρετήσῃ, ἢ μαμά του, ἢ ἀποία, ὡπὸς παραπάνω εἶπαμε, ἕφανε ἢ καμμένη χήρα, ἀλλὰ ἐτρόγητο ἀκόμα, ἀποφάσις νὰ τὸν ἔξαρεθῆ ἀπ' τὸ στρατό.

—Πῶς ; Ὅθι ὑπηρετοῦν κ' οἱ ἰπάλιλλοι τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης ;...

—Μαμά, τῆς εἶπε ὁ Ναπολέον, ἂν μοῦ κόψουν τὰ μαλλιά μου, θὰ αὐτοκτονήσω ! Στὰ μαλλιά μου εἶνε ὅλη ἡ μου ἢ δύναις, ὡπὸς τοῦ Σαμουῆλ. Καλύτερα νὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι.

Ἡ φιλῶστορος μαμά, ἔτρεξε, ἴδρωσε, ἐνθῆγχε, παρακάλεσε, παράστησε τὴν ἀπελευσία τοῦ παιδιοῦ της καὶ, ὅταν εἶδε πῶς δὴν αὐτὰ πρῶναιον ἐπὶ χαίμα, κατέφυγε σὲ κάποιον ἰσχυρό, τοῦ εἶχε, λέγανε, δὴν τὰ μέσα.

Πῆγε στὸ γραφεῖο του καὶ κάθησε κατὰ τέτονον τρόπο, ὥστε νὰ φανῆ λιγάκι καὶ τὸ πόδι της.

Ἐ ἄνθρωπος ὁ ἰσχυρός, ποῦ εἶχε δὴν τὰ μέσα, ἀκούσε τὴ συνηγορία τῆς μαμάς, εἶδε καὶ τὸ πόδι ποῦ ἐφάνετο, μὰ δὲν ἐπέσιθησε φῶνεται μ' ὅλα αὐτὰ καὶ εἶπε μὲ ἀπελευσία :

—Κυρία μου, δυστυχῶς τίποτε δὲν γίνεται. Ὁ γυῖος σας εἶνε γερός καὶ ἱκανός καὶ θὰ ὑπηρετήσῃ.

Καὶ τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα, ὁ Ναπολέον παρουσιάστηκε στὸ στρατιολογικὸ γραφεῖο, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴ μαμά καὶ χήραν πολυθέλητηνον, ὡπὸς εὐαρεστεῖτο νὰ νομίζῃ.

Καὶ ἐκεῖ ὅμως ἀκούσε τὰ ἴδια : —Δὲν ἴπαρχαι λόγος νὰ ἔξαρεθῆ. Ὅθι ὑπηρετήσῃ !

—Μὰ αὐτὸ εἶνε φοβερόν, ἐφῶναξε τότε ἡ μαμά, σπαινούσσα, ἐν ἐσχάτῃ ἀπελευσία, ἀκόμα λιγοὶ τὸ φουστᾶν της.

—Φοβερόν, ἔσφοβερόν, θὰ ὑπηρετήσῃ.

—Καὶ θὰ μοῦ κόψουνε καὶ τὰ μαλλιά ; δέξομαι ὁ Ναπολέον.

—Βέβαια.

—Καὶ θὰ φορέσῃ κ' ἀρθύλλες ;

τὸ παιδί μου ;

—Ὅπως ὄλοι.

—Καὶ θὰ πᾶρη κ' ἀπὸ ἐξέπαινα τὰ ζωφῆρα ;

—Μάλιστα.

—Αὐτὸ εἶνε φοβερόν !...

Καὶ ἡ κυρία Βικτωρία ἐδοξαμασε νὰ λιποθυμήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὰ καλοκατᾶφερε.

Μετὰ δυνὸ—τρεῖς ἡμέρες, ὁ ἐνθουσιώδης νέος παρουσιάζετο στὸ λογο του, γὰ νὰ γραφῆ ἐπὶ στελέχη.

Ἐνας λοχίας τὸν περιελαβε μὲ τὰ μολῆνι στ' αὐτὴ καὶ μὲ ἕνα γραφεῖο στὸ χέρι, τὸν κῆταξε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, τὸν ἐνακατῆταξε κ' ἐμφοφῆσε :

—Τὸ ἑνομά σου, τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα σου καὶ τὸ ἐπίθετό σου ; τὸν ρώτησε.

—Ναπολέον Ἀλεξάνδρου Καραμπόλιας.

—Μορὲ τί λές ; εἶπε ἐπιλόχιος ὁ ὑπαξιωματικός. Ἐπὸ ἔχεις ὅλα αὐτὰ τὰ ἠρωϊκὰ ὀνόματα ;

Κ' ἀκού τὸν ἔγραψε στὸν κατάλογο, ἐνθῆγχε στὸς ἄλλους τοὺς λοχίας καὶ τοὺς εἶπε : —Τοῦ διαδόλου τὸν Καρα...κουραμπιέ. Εἶδες ὀνόματα ποῦ τᾶχει ; Ναπολέων, Μέγας Ἀλέξανδρος, μπῆταξ καὶ κανόσσα !...

Καὶ ἔπειτα, ἠορῶντας πρὸς τὸν στρατιώτη, προσέθεσε :

—Αὐτὸ εἶνε πολλὰ. Ἐγὼ θὰ σὲ λῶν κουραμπιέ !...

—Πῶς θὰ μὲ λῆτι, κουραμπιέ ; εἶπε ὁ νέος θυμομῶνος. Ἐνας ἄνθρωπος ποῦ λέγεται Ναπολέον, Ναπολέον Καραμπόλιας, ἐπιλόχιος τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης, δὲν μπορεῖ νὰ λέγεται καὶ κουραμπιές !

—Μορὲ τί μὰς λές !..., τοῦ ἀπάντησε μὲ εἰρωνία ὁ λοχίας. Φοβᾶσαι μὴ θυμώσῃ ὁ θεῖος σου, ὁ Μέγας Ναπολέοντας ;

—Ναί.

—Πῶς ;

—Ἐγὼ, ἂν μοῦ μιλᾶτε ἔτσι, δὲν θὰ οὐς ἀκούω.

—Δὲν θὰ μὰς ἀκούς ;

—Ὅχι ! Ὅχι ! φῶναξε ὁ Ναπολέον, δὲν θὰ σὰς ἀκούω !...

—Τρεῖς ἡμέρες κράτησι, εἶπε ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ποῦ ἔμπαινε ἐκεῖνη τὴν στιγμή, ἀκούσε τὴ φωνὴ τοῦ Ναπολέοντος καὶ τὴν βυῆξε ὅτι ἦταν φωνή... ἀνταπειθαρχική !...

Ἀπὸ τότε ὁ Καραμπόλιας Ναπολέον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἦταν γνωστός τὸν λογο μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Κουραμπιέ. Ἐπει τὸν γνωρίζαν οἱ σινάδελφοί του, οἱ ὑπαξιωματικοί, ὁ λοχαγός, ὁ ἀνθυπολοχαγός καὶ ὁ ἀνθυπισταστής τοῦ λογου.

Ἐ Ναπολέον ἐπὶν ἀρχῇ ἐθῆμωσε καὶ πῆγε καὶ τὸ εἶπε τῆς μαμάς του. Καὶ ἡ μαμά του, στοργικῆ δῆος ἦταν, ἀνέλαβε μὲ ὑπερφανεία νὰ τὸν πρηγορήσῃ.

—Τί σὲ μέλει ἐσῆνα, παιδί μου !... Μὴ δὲν εἶσαι γλυκός ὡς κουραμπιές ;...

Σιγά—σιγά ὅμως τὸ παρεπιθετο αὐτὸ ἔγινε καὶ ἰδιότης καὶ πραγματικότης γὰ τὸν Ναπολέοντα. Μὲ τὸ νὰ τὸν λένε : κουραμπιέσ καὶ κουραμπιέσ, ἔγινε πραγματικῶς τοιοῦτος. Σὰν κουραμπιέσ ποῦ ἦταν, δὲν τὸν βῆσαν σὲ βαρετῆς δουλειὰς καὶ λιγο—λίγο δὲν τὸν ἀνέθεταν καμμιὰ ὑπηρεσία. Στὸ τέλος λάβανε καὶ μὴ ἀπόφασι νὰ τὸν ἀποσᾶσουνε στὸ γραφεῖο.

—Δὲν εἶνε γὰ ἄλλο τίποτε ὁ κουραμπιέσ ! εἶπαν.

Ἐτσι κ' αὐτὸς μ' ἐνθῆγμοσύνη ἀκούσε

—Ὅθι μοῦ κόψετε καὶ τὰ μαλλιά ;

—Καλὰ, βοέ Μέγα Ναπολίο !...

—Νὰ μὴ θυμώσ' ὁ παπάμας σου ὁ Μέγας Ναπολέοντας ;

Ἐ νέος λοχαγός ἦτανε ἕνας ἄνθρωπος στυφρός.

πλέον το νέο όνομά του, μ' ευχαρίστησε το δεχότανε, με τρυφερότητα που έβγαζε και με δονηρά μ' έπρησθάνενα το διατηρούσε.

- Ναπολέον Κορυμπάνης ;
- Παρών !...

"Έτσι έβγαζε τα πρόματά, όταν ήρθε νέος λοχαγός να αναλάβει τη διοίκηση του λόχου. Παροτρύζε τους άνδρες του στη γραμμή, για να τους γνωρίσει. Ο νέος λοχαγός ήταν άγαμος κι' άπιστος πολύ. Τόν έβγαζε ο λόχος. Κότταζε τους στρατιώτες που ήσαν παρατεταγμένοι, σαν να ήταν θεοποιημένοι, και ζητούσε κάτι να βρει, για να τους τιμωρήσει. Κανένα στρατιωτικό ζωντανό, ζωντανό μωρό σπονυμά στο νεκρικό, τίποτα το αντίκαινό, κάτι το μη άλοότως στρατιωτικό."

"Όταν έβγαζε μπροστά στον Ναπολέοντα και τόν είδε με ματωμένο και με πομάδες και με φριζαρισμένα τα μαλλιά, τόν ρώτησε μ' έκκληση μεγάλη :

- Και πού είσαι, βρω ;
- Στρατιώτης.
- Στρατιώτης είσαι πού ή προματόνα ;
- Στρατιώτης.
- Και πού εί λένε ;
- Κορυμπάνης....
- Πώς ; Πώς ; Πώς είστε ;
- Κορυμπάνης. Να... Να... Να... Να... , έτραβήσαν ο Ναπολέοντας, που τ' είχε χάσει.

— Κορυμπάνης Ναπολέον του 'Αλεξάνδρου, διάδοχον ο έπλοζίας.

— Κι' είναι που λέει «Κορυμπάνης»... φώναζε ο λοχαγός. Μου, είναι το λοχαγού σου κοροϊδίες ;... Άσπια, σ'όχι μίστες κοροϊδίες, αυτό το κήνος, για να μιάη τ' όνομά του !...

"Ο στρατιώτης Κορυμπάνης Ναπολέον του 'Αλεξάνδρου, Έλληνα και Χριστιανός ορθόδοξος, ξεκίνησαν την ζωή του, δεν ήξερε τί να πύ με τούτον τον Έλληνα στρατό..."

"Όταν λέει το όληννο τού όνομα, τόν τιμωρού με τριών ημερών φυλάκιση και όταν λέει ξεκίνη τον τούτον στον στρατό, τόν τιμωρού με άσταίμερον τούταρη αίστηρά !...

- Τί όνομα θά έβγαζε να πύ ;
- Μήπως της μοιάς του !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Είνε γνωστόν, ότι σ'το "Άγιον Όρος άπαγορεύεται άσπύροσ ή είσοδος σ'ε γυναίκες. Η διαταγή αυτή ίσχυεσται πριν από πολλούς αιώνας και τησεται με φανατισμό από τους κάτολγόνους.

"Αναφέρεται μάλιστα, ότι κάποτε ζήτησε την άδεια να έπισκεφθί το "Άγιον Όρος ή ασπύροσάτου Πλάτων, κόρη του Θεοδοσίου και αδελφή του 'Αρχαδίου, αλλά ούτε σ' αυτή δεν επέστρεφαν την είσοδο οι ασπύροι ομοσφάροι φρονήρι.

"Άλλη μια φορά πάλι τού έβγαζε να άποδοιβατθόν στις Κιόνες μερικέσ γυναίκες Φράγκισσες, οι μοναχή τις έδιωξαν, κινηρώνοντας με τη σκληρά ράβδο του 'Αθανασίου, με την οποία λέγεται ότι ο άγιος αυτός έβγαζε τα δαιμόνια απ' την κοιλιά τόν κάτολγόνου !

"Άλλοτε, ή απαγορεύσεσ αυτή δεν ίσχυε μόνο για τις γυναίκες, αλλά και για τούσ νέους, που δεν είχαν ργάει άζώμα γένεια. Ο βασιλιάς μάλιστα Παύλος Ραγκιάς, ο κτήτωρ της μονής του 'Αγιου Πάουλου, ο όποιος πέθανε τή ζωή του σ' αυτή, έπειδή ήταν στανός, διέταξε, μετά τόν θάνατόν του, να τόν θάψουν έξω από την περιοχή του "Αγιου Όρους.

"Η όνομασία της περιφέρειου μονής του Βασιλαιδίου λέγεται, ότι όφεταιται στο έξης γεγονός. Όταν ο αυτοκράτωρ 'Αρχαδίου ήταν μοναχία τεσάφορον χρόνων και επέστρεφε από την Γαλλία, τού πλοίο του γινάφησε στο ταξείδι, αλλά ο ίδιος εσώθη. Στο μέρος λοιπόν τού όπιο βρέθηκε ο τετρατής ναυαγός έβγαζε να ύπαρχη ένας βάτος και εκεί ο πατέρας του έβγαζε από εύγνωμοσύνη ένα μοναστήρι, την Μονή του Βασιλαιδίου.

ΣΟΦΑ ΔΟΓΜΑ

Φύλαξε την άγάτη στα βάθη της καρδιάς σου, γιατί μόλις τή βγάλεις, θά ξεσπάσθ. Βοατοού

Εξολώτερο είναι να συναντήσθ κανείς την τύχη παύ να την συγκρατήσθ.

Μινοούκιος

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΑΛΕΘΙΝΑ

Τί άναφέρουν οι άρχαίοι συγγραφείς. Πώς έτυφλώθηκε ή Κορυνήλιος Ρευφίνος. Πώς σπουδάσε γιάτρος ο Γαλνός. Τί έσημεισε το λιοντάρι που νειρεύθηκε η 'Αγαρίστη. Τά όνειρα της 'Ολυμπιάδας και του Φίλιππου. Πώς έσωσε ο Μένους 'Αλεξάνδρου το φίλο του, κ.τ.λ.

"Η Ιστορία αναφέρει πολλά παραδείγματα ανθρώπων που είδαν όνειρα, τα όποια έπραγματοποίησαν.

"Ο Πτομαράτης, π.χ. γράφει κάποιον ότι μερικά όνειρα του που είδαν στον ύπνο τουσ πως πήραν καθάρσιο, όταν έβλεπτανται κτελλήφσαν από... κορυμπάνη !...

"Ο Κορυνήλιος Ρευφίνος, κατά τή μαρτυρία του Ρωμαίου Ιστορικού Πλάσιου, όνειρεύθηκε κάποτε ότι έτυφλώθηκε και άμα ξύπνησε, βρέθηκε τυφλός, γιατί έντοματάξ είχε προσκολληθεί από άμαύροσ.

"Ο αρχιτέκτων της Περγάμου, Νίκων, είδε στο όνειρό του, ότι έβγαζε να σπυδάσθ το γού του Ισραήλ και ακολουθήσε αυτή την συμβουλή. "Έτσι ή 'Ελλάς άπέκτησε μια άσ' τή κορυφή της Ισραήλξ έπιστήμησ, τόν άθάνατο Γαλνός.

"Ο Γαλνός κάλυ που πιστεύει κι' ο ίδιος στα προφητικά όνειρα, αναφέρει ότι κάποιος σωμαλήτης του είχε όνειρεύται κάποτε πως τού ένα του πόδι ξύλασε. Πράγματι δέ, ύστερα από λίγες μέρες, το μέλος αυτό του σώματός του προσεβλήθη από παράσιτο.

"Ο ίδιος ο Γαλνός, όταν είχε κάποτε ένα μεγάλο πόνο στο στήθος του, είδε στον ύπνο του τον 'Ασκληπιό, ο όποιος τόν συμβούλεψε ν' άναίξη μια άσπύρη από το δέν έ του γροσού, μετάξ του λαιμού του και τού μεγάλο δαχτύλου, για να μιάη καλά. Τό έβγαζε αυτό άσπύροσ όταν ξύπνησε κι' έτσι γινάφηται πράγματι.

"Η 'Αγαρίστη ή μητέρα του Ηεροκλή, μα βουδνα όνειρεύθηκε πως έγέννησε ένα λιοντάρι και μετά λίγες μέρες έβγαζε στον κόσμο τόν όνομαστο ήρωα και πολιτικό της αρχιούτητος.

"Ο Πλούταρχος αναφέρει, ότι κατά το χτίσιμο τόν Ηεροκλαίου, κάποιος έργάτης, ύπανότατος, έβγαζε από μαρτό ύφρος και τραυματίσθηκε σοβαρώτατα. Οι γιάτροι που τον έξέτασαν, έδηλώσαν πως ήταν άδύνατον να γίνωσθ. Άλλα ο Ηεροκλής είδε το ίδιο όνειρο στον ύπνο του τη θεά 'Αθηνά, ή όποια του έδωσε μια όρισμένη συνταγή προς θερασείαν του έργάτη.

"Ο Ηεροκλής ακολουθήσε τη συμβουλή της θεάς, έβγαζε το σπυτικό φάρμακο και κατόρθωσε να σώμη καλά τόν έργάτη. Κατόν αυτό δέ έστρασε να κάμη μικροσ πούπεσ ο έργάτης ένα άγαλιμα άμειρωμένο στην 'Αθηνά 'Υγεία.

"Η Οικονομιά, ή μητέρα του Μ. 'Αλεξάνδρου, την προτεροαία του γάμου της με τόν Φίλιππο, είδε στον ύπνο της ότι τή χτίσεσ κτερώνεσ στην κοιλιά, απ' την όποια ξεπετάχτηκε μια μεγάλη φωτιά.

"Επίσης, καθώς αναφέρει ο Πλούταρχος, και ο Φίλιππος είδε σ' όνειρό του, την ημέρα τού γάμου του, ότι έσυράφει την κοιλιά της σ'έξωτον του με μια σφαγγίδα που είχε το σχημα λιονταριού.

Και τα δυο αυτά όνειρα βγήκαν αληθινά, γιατί προηπούσαν την γέννηση του Μ. 'Αλεξάνδρου.

"Όταν ο Μ. 'Αλεξάνδρουσ πολεμούσε με τόν στρατό τουσ "Ινδίες, ο φίλος του Πτομαίος έπληρώθηκε και μάλιστα θάναται, γιατί τó βέλη τόν έχθρόν ήσαν δηλητηριασμένα.

"Ο Μ. 'Αλεξάνδρουσ, κατόν αυτό, κατελήφθη από μεγάλη στενοχωρία και δεν ήξερε με πούον σπόσο να γίνωσθ το φίλο του από τó θάνατο. Μιά νύχτα τέλος παρουσιάζτηκε σ' όνειρό του ένας άνθρωπος, ο όποιος τού έδειξε τή ρίζα ενός φυτού και τόν έσυβούλεψε να τρώη μ' αυτή την πληγή του Πτομαίου.

"Ο Μ. 'Αλεξάνδρουσ, μόλις ξύπνησε, ζήτησε το θαυματουργό φυτό, τó όπιο ύπρχε εκεί σε μεγάλη άφθονία, και κατόρθωσε μ' αυτό να σώση τή ζωή του κινδυνεύοντος τραυματίου.

Κατά τή μαρτυρία του Πανουαίου, ο Σωκράτης όνειρεύτηκε κάποτε, ότι ένας μικρός κίρκος πέταξε από ένα βούτο τής 'Αχαθίμης, πήγε και κάθισε στα γόνατά που και κατόν επέταξε στον όφρανό, μαγειρώντας θεούς και ανθρώπους με τή λαλιά του.

Ένώ ο Σωκράτης διαργόνεσεν την άλλη μέρα τ' όνειρό που ένόμιον μεγάλο άκουσθηρίου, τήν ίδια όρα έβγαζε νύχτασε απ' τó πρόσωπό του τήν έκπατη νοσημοσύνη και είπε στους παριστάμενους :

— Αιότος, φίλοι μου, είναι ο μικρός κίρκος που πέταξε από την 'Αχαθίμια !

